

RETTENS DOM (Anden Afdeling)

27. juni 2001 *

I de forenede sager T-164/99, T-37/00 og T-38/00,

Alain Leroy, tidligere ansat ved Den Økonomiske Union mellem Belgien, Nederlandene og Luxembourg (Benelux) og tjenstgørende i Schengen-sekretariatet, med bopæl i Grimbergen (Belgien),

Yannick Chevalier-Delanoue, tjenestemand ved Rådet for Den Europæiske Union, med bopæl i Bruxelles (Belgien),

Virginia Joaquim Matos, Montijo (Portugal),

ved advokaterne G. Vandersanden og L. Levi, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgere,

* Processprog: fransk.

støttet af:

Union syndicale-Bruxelles, Bruxelles, ved advokat S. Parmesan, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenient i sag T-164/99,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Bauer og F. Anton, som befuldmægtigede, bistået af barrister A. Bentley,

sagsøgt,

angående, i sag T-164/99, en påstand om annullation af Rådets beslutning 1999/307/EF af 1. maj 1999 om de nærmere bestemmelser for integration af Schengen-sekretariatet i Generalsekretariatet for Rådet (EFT L 119, s. 49) og, i sagerne T-37/00 og T-38/00, dels en påstand om annullation af beslutning 1999/307, af flere afgørelser fra Rådet om udnævnelse af andre personer til stillinger i institutionen og af Rådets stiltiende afgørelser om ikke at udnævne sagsøgerne til en af disse stillinger, dels en påstand om erstatning,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A.W.H. Meij, og dommerne A. Potocki og J. Pirrung,

justitssekretær: fuldmægtig D. Christensen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 7. marts 2001,

afsagt følgende

Dom

Relevante retsfor skrifter

1 Den 14. juni 1985 og den 19. juni 1990 underskrev visse af Den Europæiske Unions medlemsstater i Schengen aftaler om gradvis fjernelse af kontrollen ved de fælles grænser. Disse aftaler har, sammen med de tilknyttede aftaler og de regler, der er vedtaget på grundlag af disse aftaler, til formål at styrke den europæiske integration og navnlig hurtigst muligt gøre Den Europæiske Union til et område, der er kendetegnet ved frihed, sikkerhed og retfærdighed.

2 Traktaten om ændring af traktaten om Den Europæiske Union, traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber og visse tilknyttede akter (EFT 1997

C 340, s. 1), der er underskrevet i Amsterdam den 2. oktober 1997 og er trådt i kraft den 1. maj 1999, indeholder en protokol om integration af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union (EFT 1997 C 340, s. 93, herefter »protokollen«). Schengen-reglerne består af de ovennævnte aftaler og regler, der er opregnet i bilaget til protokollen.

- 3 Protokollens artikel 2, stk. 1, første afsnit, og artikel 7 har følgende ordlyd:

»*Artikel 2*

1. Fra datoen for Amsterdam-traktatens ikrafttræden er Schengen-reglerne, herunder de afgørelser truffet af eksekutivkomitéen under Schengen-aftalerne, som er vedtaget før denne dato, umiddelbart gældende for de 13 medlemsstater, der er nævnt i artikel 1, jf. dog stk. 2 i nærværende artikel. Fra samme dato træder Rådet i stedet for ovennævnte eksekutivkomité.

[...]

Artikel 7

Rådet vedtager med kvalificeret flertal de nærmere bestemmelser for integration af Schengen-sekretariatet i Generalsekretariatet for Rådet.«

4 Under anvendelse af sidstnævnte bestemmelse vedtog Rådet den 1. maj 1999 beslutning 1999/307/EF om de nærmere bestemmelser for integration af Schengen- sekretariatet i Generalsekretariatet for Rådet (EFT L 119, s. 49, herefter »beslutning 1999/307«, »den anfægtede beslutning« eller »den anfægtede retsakt«).

5 Det fremgår af tredje og fjerde betragtning til beslutning 1999/597, at »denne integration skal sikre, at anvendelsen og videreudviklingen af Schengen-reglerne, i forbindelse med disse reglers integration i Den Europæiske Union, fortsat forløber tilfredsstillende«, og at »de nærmere bestemmelser for denne integration skal gøre det muligt dels at begrænse nyansættelser til de tjenstlige behov som følge af de nye opgaver, som Rådets Generalsekretariat skal varetage, dels at undersøge de ansattes kvalifikationer, arbejdsindsats og integritet«. Ifølge ordlyden af sjette betragtning til beslutningen skal Rådets Generalsekretariat sættes i stand til »effektivt [at] opfylde de behov, der følger af integrationen af Schengen-reglerne i Den Europæiske Union«.

6 I artikel 1, 2 og 3 i beslutning 1999/307 bestemmes det:

»*Artikel 1*

1. Denne beslutning har til formål at fastsætte de nærmere bestemmelser for Schengen-sekretariatets integration i Generalsekretariatet for Rådet.

2. Schengen-sekretariatet er i denne beslutnings forstand sammensat af de personer, der opfylder betingelserne i artikel 3, [...] litra e).

Artikel 2

Uanset vedtægten [for tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber] og med forbehold af en undersøgelse af, om betingelserne i artikel 3 i nærværende beslutning er opfyldt, kan ansættelsesmyndigheden, jf. artikel 2 i vedtægten udnævne de i beslutningens artikel 1 omhandlede personer til tjenestemænd på prøve i De Europæiske Fællesskaber i henhold til vedtægten og ansætte dem i en af de stillinger, der med henblik herpå er opført i stillingsfortegnelsen for Generalsekretariatet for Rådet for regnskabsåret 1999, i den kategori, tjenestegruppe og lønklasse samt på det løntrin, der er fastlagt i overensstemmelse med den sammenligningstabel over stillingskategorier, der er anført i bilaget.

Artikel 3

Ansættelsesmyndigheden kan foretage de i artikel 2 omhandlede udnævnelser efter at have undersøgt, om de pågældende:

- a) er statsborgere i en medlemsstat

- b) har opfyldt deres forpligtelser i henhold til de for dem gældende love om værnepligt

- c) opfylder de vandelskrav, der stilles for at bestride det pågældende hverv

- d) opfylder de for deres hverv nødvendige fysiske krav
- e) fremlægger dokumentation for, at de:
- i) pr. 2. oktober 1997 var ansat i Schengen-sekretariatet, enten som medlem af kollegiet af generalsekretærer udstationeret ved Schengen-sekretariatet, eller som kontraktansat i Den Økonomiske Union Benelux eller som fastansat i Benelux-sekretariatet, udstationeret ved Schengen-sekretariatet, og reelt arbejdede dér, og
 - ii) stadig var ansat i Schengen-sekretariatet den 1. maj 1999, og
 - iii) på de i nr. i) og ii) nævnte to datoer reelt varetog arbejdsopgaver i Schengen-sekretariatet vedrørende anvendelsen og videreudviklingen af Schengen-reglerne, bistand til formandskabet og delegationerne, forvaltning af finans- og budgetspørgsmål, oversættelse og/eller tolkning, dokumentation eller sekretariatsfunktioner, bortset fra tekniske og administrative støttfunktioner

- f) fremlægger dokumentation i form af eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser, der godtgør, at de er i besiddelse af de kvalifikationer eller den erfaring, der er nødvendig for at udøve de funktioner, der svarer til den kategori eller tjenestegruppe, de skal indplaceres i.«
- 7 Artikel 5 i beslutning 1999/307 bestemmer, at denne »træder i kraft på dagen for vedtagelsen«, og at den »anvendes fra den 1. maj 1999«.
- 8 I artikel 6 i beslutning 1999/307 bestemmes det, at »denne beslutning er rettet til generalsekretæren for Rådet«.

Faktiske omstændigheder

Sag T-164/99

- 9 Alain Leroy arbejdede på grundlag af en tidsbegrænset kontrakt som oversætter ved Schengen-sekretariatet fra den 12. februar til den 9. juni 1996. Derefter arbejdede han i perioden fra den 10. juni 1996 til den 30. marts 1998 flere gange som selvstændig oversætter (free-lance) ved det nævnte sekretariat. Endelig arbejdede han, på grundlag af en ikke-tidsbegrænset kontrakt, som han havde

indgået med Den Økonomiske Union Benelux, fra den 1. april 1998 til den 30. april 1999 ved sekretariatet som oversætter med ansvar for terminologi.

10 Kontrakten indeholder i artikel 6 følgende bestemmelse:

»Nærværende ansættelsesforhold indebærer ikke en ret til ansættelse — men udelukker den heller ikke — i Den Europæiske Union som led i integrationen af generalsekretariatet.«

11 Da sagsøgeren var bekymret over, at han risikerede ikke at blive integreret i Rådets Generalsekretariat, sendte han i begyndelsen af 1999 denne institution flere skrivelser, hvori han redegjorde for sine ansættelsesforhold med henblik på anvendelsen af protokollens artikel 7. Han gjorde ved denne lejlighed opmærksom på, at selv om han ikke var kontraktansat ved Schengen-sekretariatet den 2. oktober 1997, havde han for dettes regning i hele referenceperioden for den omhandlede integration udført oversættelsesarbejde som selvstændig.

12 Som svar på disse skrivelser fik sagsøgeren oplyst, at datoen den 2. oktober 1997 havde væsentlig betydning for afgørelsen af, hvilke personer der kunne gives adgang til at søge en stilling ved Rådets Generalsekretariat.

13 Efterfølgende blev sagsøgerens kontrakt opsagt med virkning fra den 30. april 1999, og han var ikke blandt de personer, der blev integreret i Rådets Generalsekretariat.

Sag T-37/00

- 14 Yannick Chevalier-Delanoue har siden 1993 været oversætter i den franske afdeling af sprog tjenesten i Direktoratet for Oversættelse og Dokumentfremstilling i Rådets GD A (herefter »sprog tjenesten«).
- 15 Han har siden den 1. januar 1998 kunnet forfremmes til lønklasse A5. Han optræder i denne egenskab på listen over tjenestemænd, der havde den fornødne anciennitet pr. 1. oktober 1998. Sagsøgeren er imidlertid ikke blevet opført på listen over tjenestemænd, der blev foreslået forfremmet i 1998.
- 16 Efter at beslutning 1999/307 var trådt i kraft, blev R., tidligere ansat ved Schengen-sekretariatet, i medfør af denne beslutning udnævnt til en stilling i lønklasse LA5 i sprog tjenestens franske afdeling.
- 17 Sagsøgeren er af den opfattelse, at ansættelsesmyndighedens afgørelse nødvendigvis indebærer en stiltiende afgørelse om, at han på dette tidspunkt ikke skulle forfremmes til denne stilling i lønklasse LA5, der blev frigjort på budgettet.
- 18 Den 28. juli 1999 indgav han i medfør af artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) en klage. Klagen blev afvist ved afgørelse af 22. november 1999, som blev meddelt sagsøgeren den 26. november 1999.

19 I december 1999 blev sagsøgeren forfremmet til lønklasse LA5 med tilbagevirkende kraft fra den 1. august 1999.

Sag T-38/00

20 Virginia Joaquim Matos bestod en udvælgelsesprøve organiseret af Rådet i 1996 med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve af portugisisksprogede oversættere. Hun havde på tidspunktet for indgivelsen af sin stævning endnu ikke fået tilbud om ansættelse fra Rådet. Reservelisten var stadig gyldig, og sagsøgeren befandt sig på tredjepladsen.

21 Efter at beslutning 1999/307 var trådt i kraft, blev fire tidligere ansatte ved Schengen-sekretariatet udnævnt til stillinger i lønklasse LA7 i sprog-tjenestens portugisiske afdeling.

22 Sagsøgeren er af den opfattelse, at ansættelsesmyndighedens afgørelse nødvendigvis indebærer en stiltiende afgørelse om, at hun på dette tidspunkt ikke skulle udnævnes til en af disse stillinger, der blev frigjort på budgettet.

23 Den 28. juli 1999 indgav hun i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage. Klagen blev afvist ved afgørelse af 22. november 1999, som blev meddelt hende den 26. november 1999.

Retsforhandlinger

- 24 Ved stævninger indleveret til Rettens Justitskontor den 9. juli 1999 (sag T-164/99) og den 24. februar 2000 (sagerne T-37/00 og T-38/00) har sagsøgerne anlagt nærværende sager.
- 25 Ved særskilte dokumenter indleveret til Rettens Justitskontor den 22. september 1999 og den 26. april 2000 har Rådet i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement nedlagt påstand om, at sagerne afvises.
- 26 Den 22. november 1999, den 30. maj og den 13. juni 2000 har sagsøgerne fremsat bemærkninger til disse afvisningspåstande.
- 27 Formanden for Rettens Anden Afdeling har ved kendelse af 22. november 1999 tilladt Union syndicale-Bruxelles at intervenere til støtte for de af sagsøgeren i sag T-164/99 nedlagte påstande.
- 28 Den 25. januar 2000 har intervenienten fremsat bemærkninger til afvisningspåstanden i sag T-164/99.
- 29 Retten (Anden Afdeling) har ved kendelser af 9. marts og 26. juni 2000 besluttet at henskyde afgørelsen om de af Rådet fremsatte afvisningspåstande til behandling sammen med realiteten.

0 Ved kendelse af 4. august 2000 har formanden for Rettens Anden Afdeling besluttet at forene sagerne T-164/99, T-37/00 og T-38/00 med henblik på den skriftlige og mundtlige forhandling samt dommen.

1 Ved skrivelse af 11. september 2000 har intervenienten givet afkald på at indgive interventionsindlæg.

2 I sagerne T-37/00 og T-38/00 har Rådet givet afkald på at afgive en duplik.

3 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Anden Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling.

4 Parterne har afgivet mundtlige indlæg og besvaret Rettens spørgsmål i retsmødet den 7. marts 2001.

Parternes påstande

5 I sag T-164/99 har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Beslutning 1999/307 annulleres.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

36 Intervenienten har tilsluttet sig sagsøgerens påstande.

37 I sag T-37/00 har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

— Beslutning 1999/307 annulleres.

— Afgørelsen om at udnævnte R. til en LA5-stilling i sprog tjenestens franske afdeling annulleres.

— Den stiltiende afgørelse om ikke at udnævne sagsøgeren til en sådan stilling annulleres.

— Rådet tilpligtes at drage de retlige konsekvenser med henblik på at genindsætte sagsøgeren i hans rettigheder.

— Subsidiært tilpligtes Rådet at erstatte sagsøgeren den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som han har lidt, og som foreløbig ansættes til 1 EUR med rente fra den 1. maj 1999.

— Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

38 I sag T-38/00 har sagsøgeren nedlagt følgende påstande:

- Beslutning 1999/307 annulleres.

- Afgørelsen om at udnævne D.S.S., R.C.d.S., R.G. og G.L. til fire LA7-stillinger i sprogtenestens portugisiske afdeling annulleres.

- De stiltiende afgørelser om ikke at udnævne sagsøgeren til en af disse stillinger annulleres.

- Rådet tilpligtes at drage de retlige konsekvenser med henblik på at genansætte sagsøgeren i hendes rettigheder.

- Subsidiært tilpligtes Rådet at erstatte den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som sagsøgeren har lidt, og som foreløbig ansættes til 1 EUR med rente fra den 1. maj 1999.

- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

39 Rådet har nedlagt følgende påstande:

— Afvisning eller frifindelse.

— Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

40 Nærværende søgsmål er, for sag T-164/99's vedkommende, anlagt med hjemmel i traktatens artikel 230 EF, og for sagerne T-37/00's og T-38/00's vedkommende med hjemmel i vedtægtens artikel 90 og 91. Sagsøgeren har først og fremmest nedlagt påstand om annullation af beslutning 1999/307. I sag T-37/00 og T-38/00 gøres det desuden gældende, at afgørelserne om at udnævne tidligere ansatte ved Schengen-sekretariatet til stillinger i sprog-tjenesten og de stiltiende afgørelser om, at sagsøgerne ikke udnævnes til en af disse stillinger, udgør foranstaltninger til gennemførelse af beslutning 1999/307. Alle sagsøgerne har for så vidt angår spørgsmålet om sagernes antagelse til realitetsbehandling gjort gældende, at dette spørgsmål er tæt forbundet med realiteten. De har anført, at de er individuelt berørt af beslutning 1999/307, idet de som følge af anvendelsen af beslutningen ikke har været omfattet af den omtvistede integrationsprocedure (sagerne T-164/99) eller af en forskriftsmæssig procedure for besættelse af de omhandlede stillinger (sag T-37/00 og T-38/00). Ifølge sagsøgerne er dette et resultat af, at beslutning 1999/307 er vedtaget i strid med vedtægtens ufravigelige bestemmelser om ansættelse af tjenestemænd og med protokollens artikel 7. Sagsøgerne har endvidere gjort gældende, at Rådet har indført et vilkårligt kriterium i beslutningen. Endelig har sagsøgerne anført, at hvis de gives medhold i sagerne, er Rådet forpligtet til at træffe nye foranstaltninger med henblik på at fjerne virkningerne af den således fastslåede ulovlighed.

- 41 Rådet har derimod gjort gældende, at sagen ikke kan fremmes til realitetsbehandling, idet beslutning 1999/307 hverken omfatter sagsøgernes situation, berører dem individuelt, som omhandlet i artikel 230, stk. 4, EF (sag T-164/99), eller udgør en akt, der indeholder et klagepunkt mod dem, som omhandlet i vedtægtens artikel 90 og 91 (sagerne T-37/00 og T-38/00).
- 42 Det viser sig i den foreliggende sag, at spørgsmålet om, hvorvidt sagerne kan fremmes til realitetsbehandling, er tæt forbundet med realiteten, hvorfor der først skal tages stilling til denne.

Realiteten

- 43 Sagsøgerne har til støtte for deres annullationspåstande gjort flere anbringender gældende, hvoraf visse overlapper hinanden. Således har alle sagsøgerne anført, at beslutning 1999/307 er ulovlig, hovedsagelig fordi den er vedtaget i strid med protokollens artikel 7, med visse bestemmelser i vedtægten, med princippet om retsreglernes trinfølge og med princippet om forbud mod forskelsbehandling, samt at den er behæftet med en retlig mangel.
- 44 Subsidiært har sagsøgerne i sag T-37/00 og T-38/00 gjort gældende, at artikel 24, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om oprettelse af et fælles Råd og en fælles Kommission for De Europæiske Fællesskaber (herefter »fusionstraktaten«) — nu artikel 283 EF — vedtægtens artikel 10 og væsentlige formforskrifter er blevet tilsidesat. I disse sager er det desuden gjort gældende, at afgørelserne om at udnævne fem tidligere ansatte ved Schengen-sekretariatet til stillinger i sprog-tjenesten, og afgørelserne om ikke at udnævne sagsøgerne til de pågældende stillinger er ulovlige, idet de strider mod princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, omsorgsprincippet og princippet om god forvaltnings-skik.

- 45 I sag T-164/99 har intervenienten fremført to yderligere anbringender, dels om tilsidesættelse af fusionstraktatens artikel 24, stk. 1, andet afsnit, dels om, at beslutning 1999/307 savner hjemmel.
- 46 Det forekommer hensigtsmæssigt at opdele disse anbringender og først behandle de anbringender, der vedrører tilsidesættelsen af protokollens artikel 7, af fusionstraktatens artikel 24, af vedtægtens artikel 7, 10, 27 og 29 samt af princippet om retsreglernes trinfølge og af væsentlige formforskrifter.

Anbringenderne om tilsidesættelse af protokollens artikel 7, af fusionstraktatens artikel 24, af vedtægtens artikel 7, 10, 27 og 29, af princippet om retsreglernes trinfølge og af væsentlige formforskrifter

Parternes argumenter

- 47 Ifølge sagsøgerne kan Rådet ikke angive protokollens artikel 7 som begrundelse for at udstede beslutning 1999/307. Såfremt denne bestemmelse pålægger Rådet at integrere Schengen-sekretariatet i sit eget generalsekretariat, burde Rådet ved udstedelsen af »de nærmere bestemmelser for integration« have valgt de mest hensigtsmæssige midler. Efter ordlyden indeholder bestemmelsen heller ikke nogen udtrykkelig henvisning til ansættelsen af Schengen-sekretariatets personale, idet den omhandler sekretariatets integration af funktioner forstået som organ.
- 48 Efter sagsøgernes opfattelse er det klart, at protokollens artikel 7 ikke giver Rådet mulighed for at udstede nærmere bestemmelser om integration i strid med

vedtægtens bestemmelser om ansættelse og med almindelige retsprincipper. Således indfører protokollens artikel 7 blot en proceduremæssig undtagelse til de almindelige bestemmelser, dvs. til fusionstraktatens artikel 24, stk. 1, idet Rådet kan handle, uden at der foreligger et forslag fra Kommissionen og uden høring af de øvrige institutioner, hvilket afspejler situationens hastende og særlige karakter.

9 Sagsøgerne udleder heraf, at såfremt institutionerne får i opdrag at udføre nye opgaver, må de kun ansætte nyt personale i overensstemmelse med vedtægten eller ansættelsesordningen for de øvrige ansatte i Fællesskaberne (herefter »ordningen for de øvrige ansatte«). Sagsøgerne har gjort gældende, at selv om de ansatte i Schengen-sekretariatet i princippet var mest kvalificeret til at varetage samme eller tilsvarende opgaver i Rådets Generalsekretariat, burde Rådet i medfør af protokollens artikel 7 have begrænset sig til at udvise en særlig interesse for dette personale.

0 Hvad angår de opgaver, som Rådet har tildelt de fem tidligere ansatte i Schengen-sekretariatet, hvis udnævnelse anfægtes i sagerne T-37/00 og T-38/00, har sagsøgerne i de pågældende sager tilføjet, at der ikke er tale om bestemte opgaver, der er knyttet til Schengen-reglerne, og for hvilke der kræves en bestemt erfaring. Disse personer udfører samme opgaver som dem, der udføres af alle oversætterne i sprog tjenestens franske og portugisiske afdelinger. Rådet har derfor ikke — i modsætning til, hvad der fremgår af fjerde, femte og sjette betragtning til beslutning 1999/307 — foretaget en integration af de funktioner, som blev udført af de ansatte i Schengen-sekretariatet.

1 Sagsøgerne har for så vidt angår princippet om retsreglernes trinfølge anført, at protokollen ikke ændrer fællesskabstraktaterne, men sikrer anvendelsen af disse. De har understreget, at såfremt den retlige karakter af beslutning 1999/307 sammenholdes med den retlige karakter af den forordning, som indfører tjenstemandsvedtægten, og som er udstedt i henhold til fusionstraktatens artikel 24, følger det efter sagsøgernes opfattelse heraf, at beslutningen har intern

karakter, eftersom den er rettet til generalsekretæren for Rådet. En sådan beslutning kan derfor på ingen måde være i strid med bestemmelser med forordningskarakter, der i vedtægten er fastsat med henblik på ansættelse af eksternt personale. Vedtægten er i modsætning til en sådan beslutning vedtaget i form af en forordning, dvs. en bindende og almengyldig retsakt, som skaber rettigheder for tjenestemændene.

- 52 Sagsøgerne har præciseret, at den grundlæggende og eneste regel i forbindelse med ansættelse ved Fællesskaberne — bortset fra de undtagelser, der er fastsat i vedtægtens artikel 29, stk. 2, der ikke kan gøres gældende i den foreliggende sag — er ansættelse via udvælgelsesprøver. Rådet burde derfor, selv om der skulle handles hurtigt og efter en særlig procedure, først have foretaget en opgørelse af, hvilke stillinger der var strengt nødvendige for at sikre kontinuiteten af arbejdet med Schengen-reglerne i Rådet, og dernæst have foretaget en ansættelse på grundlag af udvælgelsesprøver af de ansatte i Schengen-sekretariatet. Det var således uden videre muligt for Rådet både at opfylde integrationskravene i henhold til protokollens artikel 7 og følge ansættelsesproceduren i henhold til vedtægten.
- 53 I øvrigt opfylder kun en udvælgelsesprøve formålene i vedtægtens artikel 27, som udgør hovedhjørnestenen med hensyn til ansættelse ved fællesskabsinstitutionerne, idet det følger heraf, at det ved ansættelsen skal tilstræbes, at institutionen sikres medarbejdere, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet, og at de udvælges på et så bredt geografisk grundlag som muligt. Da beslutning 1999/307 imidlertid ikke indfører en gyldig undtagelsesordning, har Rådet tilsidesat såvel vedtægtens artikel 27 som dens artikel 29.
- 54 Intervenienten i sag T-164/99 har gjort gældende, at protokollens artikel 2 fastsætter en særlig ordning, hvorefter de nødvendige foranstaltninger for at anvende Schengen-reglerne i de i artikel 1 nævnte 13 medlemsstater træffes med enstemmighed. De nærmere bestemmelser for integration af Schengen-sekretariatet i Rådets Generalsekretariat er derimod i medfør af artikel 7 udtrykkeligt undtaget fra denne særlige ordning. Det følger af denne bestemmelse, at de

nærmere bestemmelser vedtages med kvalificeret flertal af alle medlemsstaterne. Rådet kan derfor ikke gøre gældende, at sidstnævnte bestemmelse gør det muligt at fravige fusionstraktatens artikel 24, stk. 1, andet afsnit.

55 Endelig har sagsøgerne i sagerne T-37/00 og T-38/00 gjort gældende, at den omstændighed, at der ikke blev afholdt en udvælgelsesprøve, inden de ovennævnte fem tidligere ansatte ved Schengen-sekretariatet blev udnævnt, medfører, at Rådet ikke har sikret, at de ansatte tjenestemænd havde de kvalifikationer, som er omhandlet i vedtægtens artikel 27. Hensynet til tjenestens interesser, som er fastsat i vedtægtens artikel 7, kræver imidlertid, at der kun udnævnes personer, der besidder disse kvalifikationer. Ansættelsen af de pågældende ansatte er derfor i strid med hensynet til tjenestens interesser.

56 Subsidiært finder sagsøgerne, at der med rette kan sættes spørgsmålstegn ved, om beslutning 1999/307, hvis retlige karakter er trinlavere end vedtægtens, ikke medfører ændringer af vedtægten. Enhver ændring skal imidlertid ske efter proceduren i fusionstraktatens artikel 24, som ikke er overholdt i den foreliggende sag. I øvrigt kræves det i henhold til vedtægtens artikel 10, at vedtægtsudvalget høres. Denne bestemmelse er heller ikke overholdt. Overordnet set har Rådet således tilsidesat væsentlige formforskrifter.

57 Rådet har heroverfor gjort gældende, at protokollens artikel 7 netop har til formål at give Rådet beføjelse til at vedtage en selvstændig ansættelsesordning, der afviger fra vedtægtens bestemmelser. Desuden hører artiklen til den primære fællesskabsret, der befinder sig på samme plan i retsreglernes trinfølge som fusionstraktatens artikel 24, og har trin højere status end vedtægten. For så vidt sagsøgerne har gjort gældende, at vedtægten er tilsidesat, er Rådet af den opfattelse, at dette anbringende savner grundlag, eftersom Rådet i beslutning 1999/307 har indført en særlig ordning i henhold til en bestemmelse i den primære fællesskabsret. Endelig er der ikke nogen »grundlæggende regel«, der

har trindhøjere status end vedtægten, og som foreskriver, at kun udvælgelsesprøver giver adgang til ansættelse ved Fællesskaberne.

Rettens bemærkninger

- 58 Det bemærkes for det første, at protokollen er optaget som bilag til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, og, som det fremgår af slutakten til Amsterdam-traktaten (EFT 1997 C 340, s. 115), er den vedtaget af de 15 medlemsstater. Protokollen udgør således i medfør af artikel 311 EF en integrerende del af EF-traktaten. Protokollen har derfor samme retlige karakter som EF-traktaten (jf. i denne retning Rettens dom af 23.2.2001, forenede sager T-7/98, T-208/98 og T-109/99, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 90), og indeholder primære fællesskabsretsbestemmelser.
- 59 Det bemærkes endvidere, at protokollens artikel 2, stk. 1, første afsnit, bestemmer, at Schengen-reglerne integreres i Den Europæiske Union fra datoen for Amsterdam-traktatens ikrafttræden, og at Rådet på samme dato træder i stedet for eksekutivkomitéen under Schengen-aftalerne. Således følger integrationen af de relevante retsakter, og udpegningen af det organ, der skal udføre opgaverne med henblik på at forvalte Schengen-reglerne allerede af den nævnte bestemmelse.
- 60 Under disse omstændigheder er der derfor ikke noget til hinder for, at Rådet fortolkede protokollens artikel 7, hvorefter Rådet »vedtager de nærmere bestemmelser for integration af Schengen-sekretariatet« i sit eget generalsekretariat, som en ret, og — under hensyn til at Rådet, i medfør af artikel 21 i dets

forretningsorden, som var gældende på daværende tidspunkt (EFT 1993 L 304, s. 1), allerede var beføjet til selv at organisere sit generalsekretariat — endda en pligt til at integrere de ansatte i det tidligere Schengen-sekretariat.

- 61 Hvad angår de nærmere bestemmelser for denne integration pålægger protokollen, der henhører under den primære fællesskabsret, ikke Rådet at følge en bestemt procedure. I modsætning til, hvad der er gjort gældende af sagsøgerne, findes der ingen anden bestemmelse i den primære fællesskabsret, der pålagde Rådet en sådan forpligtelse. Navnlig indfører fusionstraktatens artikel 24, stk. 1, andet afsnit, som sagsøgerne har påberåbt sig, på ingen måde en almindelig ansættelsesordning, idet den blot giver Rådet beføjelse til at udfærdige vedtægten og ordningen for de øvrige ansatte, uden i den forbindelse at fastsætte retningslinjer eller opstille principper.
- 62 Rådet var derfor i medfør af protokollens artikel 7 berettiget til, uafhængigt af bestemmelserne i vedtægten og ordningen for de øvrige ansatte, at indføre en ansættelsesordning med henblik på den pågældende integration for at sikre kontinuiteten af anvendelsen af Schengen-reglerne i sit eget generalsekretariat. Ifølge fast retspraksis er vedtægten og ordningen for de øvrige ansatte, som Rådet har udstedt i henhold til fusionstraktatens artikel 24, stk. 1, første afsnit, i øvrigt ikke en udtømmende ordning, der forbyder ansættelse af personer uden for de herved indførte bestemmelser (Domstolens dom af 6.12.1989, sag 249/87, *Mulfinger m.fl. mod Kommissionen*, Sml. s. 4127, præmis 10, og den deri anførte retspraksis).
- 63 Selv om Rådet derfor frit kunne vælge en af de muligheder for ansættelse, som er fastsat i vedtægten eller i ordningen for de øvrige ansatte, i stedet for at vedtage beslutning 1999/307, kan hverken de af sagsøgerne påberåbte principper i vedtægten — bl.a. princippet, hvorefter kun personer, der har bestået en almindelig udvælgelsesprøve, kan opnå ansættelse ved Fællesskaberne — eller

vedtægtens artikel 7, 27 eller 29 anfægte gyldigheden af denne beslutning. De nævnte principper og artikler befinder sig på samme niveau i retsreglernes trinfølge som den anfægtede beslutning, nemlig som en del af den afledte ret.

- 64 Til brug for integrationen tildeler protokollens artikel 7 i øvrigt Rådet andre beføjelser end dem, der er fastsat i fusionstraktatens artikel 24, stk. 1, andet afsnit, og eftersom artikel 2 i beslutning 1999/307 udtrykkeligt bestemmer, at bestemmelserne heri vedtages »uanset vedtægten«, kan vedtægten på ingen måde anses for at være ændret ved beslutningen. Heraf følger, at bestemmelserne, der vedrører sådanne ændringer, bl.a. vedtægtens artikel 10, ikke er blevet tilsidesat.
- 65 Det svækker ikke disse konklusioner, at vedtægten og ordningen for de øvrige ansatte er forordninger, hvorimod den anfægtede retsakt i den foreliggende sag betegnes som en beslutning. I denne forbindelse bemærkes, at der ikke er tale om en rent intern eller individuel beslutning, men om en særlig retsakt, der, selv om den kun har én adressat, nemlig generalsekretæren for Rådet, ikke desto mindre i objektive og generelle vendinger fastlægger den gruppe af personer, der kan integreres i Rådets generalsekretariat, og modsætningsvis den gruppe af personer, der definitivt er udelukket fra denne. Idet de vedtagne nærmere bestemmelser for integration faktisk fraviger vedtægten, hvori ansættelsesordningen er af normativ karakter, indfører beslutning 1999/307 en anden ordning end den ifølge vedtægten, der ligeledes har normativ karakter, og som Rådets ansættelsesmyndighed har til opgave at iværksætte.
- 66 Det skal tilføjes, at den omstændighed, at Rådet har sat visse af de tidligere ansatte i Schengen-sekretariatet, som er blevet integreret i Rådets Generalsekretariat, til at varetage generelle opgaver og ikke sådanne, der er forbundet med Schengen-reglerne, heller ikke kan rejse tvivl om lovligheden af beslutning 1999/307. Således blev disse individuelle foranstaltninger, der vedrører den interne organisation af tjenesten, for det første iværksat efter vedtagelsen af beslutningen. For det andet er Schengen-sekretariatet ophørt med at være et særskilt organ, efter at det blev integreret i Rådets Generalsekretariat. Set ud fra denne synsvinkel er der intet til hinder for, at den ene eller anden af de personer,

der blev integreret i Rådets Generalsekretariat, beskæftiges med generelle opgaver, så længe formålet om effektivt at opfylde de behov, der følger af integrationen af Schengen-reglerne (sjette betragtning til beslutning 1999/307), ikke bringes i fare. Der er imidlertid ingen oplysninger i sagen, der kan godtgøre, at der foreligger en sådan risiko.

- 67 Af de ovenfor anførte grunde skal den af intervenienten i sag T-164/99 udviklede argumentation (se præmis 54 ovenfor) ligeledes forkastes. Det bemærkes blot, at protokollen har samme retlige karakter som fusionstraktaten, således at protokollens artikel 7 giver Rådet mulighed for at indføre en selvstændig ansættelsesordning, uafhængigt af vedtægten og ordningen for de øvrige ansatte samt uden for anvendelsesområdet for fusionstraktatens artikel 24, stk. 1, andet afsnit.
- 68 Det følger af det foregående, at anbringenderne om tilsidesættelse af protokollens artikel 7, fusionstraktatens artikel 24 og vedtægtens artikel 7, 10, 27 og 29, principperne om retsreglernes trinfølge samt af væsentlige formforskrifter skal forkastes.

Anbringendet om en retlig mangel

Parternes argumenter

- 69 Sagsøgerne har under dette anbringende gjort gældende, at der ikke foreligger en objektiv begrundelse for at vælge den 2. oktober 1997 som skæringsdato for, hvilke af de personer, der arbejdede i Schengen-sekretariatet, der kunne integreres i Rådets Generalsekretariat. Denne dato er fuldstændig vilkårlig og uden sammenhæng med det kriterium, som burde have fundet anvendelse, og som er gennemgangen af det pågældende personales kvalifikationer og kompetence. Denne dato, som er dato for undertegnelsen af Amsterdam-traktaten, har hverken

retsvirkninger i forhold til Rådet eller i forhold til »Schengen-myndighederne«. Den pålægger blot medlemsstaterne at foretage de nødvendige ratifikationer med henblik på Amsterdam-traktatens ikrafttræden. Den eneste relevante dato er datoen for ikrafttrædelsen af Amsterdam-traktaten, hvilket vil sige den 1. maj 1999. Ifølge sagsøgerne ville det have været passende på sidstnævnte dato — efter nærmere bestemmelser, der nødvendigvis skulle overholde princippet om udvælgelsesprøver — at identificere de personer, som arbejdede i Schengen-sekretariatet, og som kunne integreres i Rådets Generalsekretariat.

- 70 Sagsøgeren i sag T-164/99 har anført, at den vilkårlige karakter af datoen den 2. oktober 1997 er særlig tydelig i hans tilfælde som følge af, at han har arbejdet i Schengen-sekretariatet siden februar 1996. Han ville være blevet ansat som selvstændig oversætter i slutningen af 1997, og derefter på en tidsbestemt kontrakt fra den 1. april 1998. Han har derfor gjort gældende, at han besidder en større erfaring end visse af de ansatte i Schengen-sekretariatet, der er blevet ansat på grundlag af beslutning 1999/307.
- 71 Samme sagsøger har påberåbt sig et andet anbringende om misligholdelse af hans ansættelseskontrakt. Under henvisning til kontraktens artikel 6 (jf. præmis 10 ovenfor) har han hævdet, at han havde en berettiget forventning om at blive integreret i Rådets Generalsekretariat, såfremt de valgte kriterier ikke havde været de kunstige og ulovlige kriterier, der er indeholdt i beslutning 1999/307, og såfremt der var blevet afholdt en udvælgelsesprøve. Den omtalte kontraktbestemmelse er hverken blevet ophævet eller ændret af sagsøgerens arbejdsgiver, dvs. »Schengen-myndighederne«. Da beslutning 1999/307 hidrører fra en tredjemand i forhold til kontrakten, kan beslutningen ikke ændre kontraktens indhold.
- 72 Sagsøgeren har i replikken uddybet dette klagepunkt, idet han har gjort gældende, at artikel 6 i hans ansættelseskontrakt skal fortolkes således, at enhver mulighed for en senere ansættelse ved Rådet ikke kan udelukkes. Ved at undlade at afholde en udvælgelsesprøve og vælge den 2. oktober 1997 som referencedato

har Rådet imidlertid forhindret sagsøgeren i at deltage i denne integrationsprocedure.

73 Ifølge Rådet udgør ansættelsen i Schengen-sekretariatet den 2. oktober 1997 et objektivi kriterium, der sikrer, at de personer, der kan integreres, besidder en bestemt erfaring. Rådet har vedrørende anbringendet fra sagsøgeren i sag T-164/99 om, at Rådet har misligholdt hans ansættelseskontrakt, understreget, at Rådet udgør en tredjepart i forhold til den pågældende ansættelseskontrakt. Der foreligger derfor ikke nogen handling fra Rådets side, der har kunnet afføde nogen forventning hos sagsøgeren om en fremtidig ansættelse. I denne forbindelse kan den af sagsøgeren påberåbte kontraktbestemmelse ikke begrunde en sådan forventning.

Rettens bemærkninger

74 Det må konstateres, at den 2. oktober 1997 er datoen for undertegnelsen af Amsterdam-traktaten, som indeholder protokollen. På denne dato blev det således klart, at de ansatte i Schengen-sekretariatet — under forudsætning af, at traktaten senere blev ratificeret — ville blive integreret i Rådets Generalsekretariat efter nærmere bestemmelser, der skulle vedtages af Rådet.

75 Under disse omstændigheder kan Rådet derfor ikke lastes for i den selvstændige ansættelsesordning, som blev indført ved beslutning 1999/307, at have fastlagt den gruppe af personer, der kunne integreres, ved at fastsætte den 2. oktober 1997 som begyndelsestidspunkt for den periode, i hvilken disse personer skulle have været ansat i Schengen-sekretariatet. Da Rådet var bemyndiget til — uafhængigt af vedtægten og ordningen for de øvrige ansatte — at fastsætte de nærmere bestemmelser for integrationen under hensyntagen til de personer, der var ansat i Schengen-sekretariatet, var det berettiget til at forebygge en kunstig udvidelse af denne personkreds, efter at integrationen var blevet almindelig kendt

den 2. oktober 1997. Valget af datoen den 2. oktober 1997 kan derfor ikke betegnes som vilkårligt.

76 For så vidt angår sagsøgeren i sag T-164/99 bemærkes, at han den 2. oktober 1997 arbejdede som selvstændig oversætter. Han opfyldte derfor ikke betingelserne i artikel 3, litra e), nr. i) og ii), i beslutning 1999/307. Det kan ikke bebrejdes Rådet, at det ved denne bestemmelse krævede en fast relation mellem de medarbejdere, der kunne integreres, og Schengen-sekretariatet i perioden fra den 2. oktober 1997 til den 1. maj 1999. Rådet kunne tværtimod generelt set gå ud fra, at kun disse personer, og navnlig de ansatte, der havde en ansættelseskontrakt med Den Økonomiske Union Benelux, havde den fornødne erfaring for at kunne bevare Schengen-sekretariatets »hukommelse« og undlade at tage hensyn til de selvstændiges forhold. I øvrigt har sagsøgeren ikke ved at fremlægge en attest, hvorefter han »flere gange har arbejdet som free-lance i perioden fra den 10. juni 1996 til den 30. marts 1998«, godtgjort, at han fra den 2. oktober 1997 havde en fast relation til Schengen-sekretariatet, som nødvendigvis burde sidestilles med de i artikel 3, litra e), nr. i) og ii), i beslutning 1999/307 omhandlede ansættelsesforhold.

77 Eftersom sagsøgeren på ny har påberåbt sig sin ansættelseskontrakt med Den Økonomiske Union Benelux, skal det blot bemærkes, at det alene følger af denne kontrakt, at hans eventuelle integration i Rådets Generalsekretariat ikke er udelukket, men at Rådet ikke pålægges nogen forpligtelse. En sådan kontrakt kan ikke begrunde en berettiget forventning hos sagsøgeren om, at han rent faktisk ville blive integreret. Sagsøgeren har i øvrigt i replikken begrænset klagepunktet om misligholdelse af hans ansættelseskontrakt til, at hans mulighed for at blive ansat af Rådet blev udelukket ved valget af den 2. oktober 1997 som referencetidspunkt og ved Rådets undladelse af at afholde en udvælgelsesprøve. Som det imidlertid er fastslået ovenfor, har Rådet ikke ved at vælge denne dato og ved at undlade at afholde en udvælgelsesprøve med henblik på den omtvistede integration begået ulovligheder, der kan rejse tvivl om gyldigheden af beslutning 1999/307.

78 Dette anbringende kan derfor heller ikke tiltrædes.

Anbringendet om, at beslutning 1999/307 savner hjemmel

- 79 Intervenienten i sag T-164/99 har i sine bemærkninger til afvisningspåstanden anført, at Amsterdam-traktaten og protokollen, hvis artikel 7 bestemmer, at der vil blive fastsat nærmere bestemmelser for integration af Schengen-sekretariatet, trådte i kraft den 1. maj 1999. Beslutning 1999/307 blev udstedt på grundlag af en skriftlig procedure. Således meddelte alle medlemsstaterne skriftligt generalsekretæren for Rådet deres beslutning den 30. april 1999 inden midnat. Beslutning 1999/307 er derfor vedtaget den 30. april 1999 og ikke den 1. maj 1999. Beslutningen er derfor truffet med hjemmel i bestemmelser, der endnu ikke var trådt i kraft. Intervenienten har subsidiært anført, at en beslutnings hjemmelsgrundlag skal foreligge, inden den skriftlige procedure indledes, hvilket ikke var tilfældet i den foreliggende sag.
- 80 Det bemærkes i denne forbindelse, at det er ubestridt, at Rådets Generalsekretariat som led i den skriftlige procedure havde opfordret sine medlemmer til at meddele, om de stemte for eller imod forslaget, eller om de undlod at stemme, idet det blev præciseret, at svaret skulle foreligge inden den 1. maj 1999, kl. 12. Det bemærkes i denne sammenhæng, at det følger af fast retspraksis, at en bestemmelse i den afledte fællesskabsret i videst muligt omfang skal fortolkes i overensstemmelse med traktatens bestemmelser og de almindelige fællesskabsretlige principper (Domstolens dom af 27.1.1994, sag C-98/91, Herbrink, Sml. I, s. 223, præmis 9, og den deri anførte retspraksis). Denne retspraksis må antages at kunne overføres på de dokumenter, der indgår i proceduren for udarbejdelsen af en retsakt i den afledte fællesskabsret, når det skal undersøges, om denne procedure er i overensstemmelse med den primære fællesskabsret, som retsakten har hjemmel i.
- 81 Hvad i de foreliggende sager angår den nøjagtige dato for vedtagelsen af beslutning 1999/307 er det intet grundlag for at antage, at Rådet har haft til hensigt at vedtage denne retsakt, inden der fandtes hjemmel hertil. Tværtimod indeholder den valgte skriftlige procedure en klar og præcis angivelse, nemlig om, at fristen for afgivelse af svar var den 1. maj 1999, kl. 12, hvilket i overens-

stemmelse med den ovenfor anførte retspraksis gør det muligt at fastsætte tidspunktet for vedtagelsen af beslutningen til en senere dato end protokollens ikrafttræden. Datoen for vedtagelsen af beslutning 1999/307 skal derfor anses for at være tidspunktet for afslutningen af den skriftlige procedure, hvilket vil sige den 1. maj 1999, kl. 12.

- 82 Endelig er der ingen bestemmelse i den primære fællesskabsret, der forbød Rådet at indlede en skriftlig procedure med henblik på at vedtage beslutning 1999/307, inden protokollen trådte i kraft. Eftersom protokollen nødvendigvis, at der vedtages gennemførelseforanstaltninger, kræves det tværtimod i henhold til princippet om god forvaltningsskik, at forarbejderne til vedtagelse af disse foranstaltninger blev påbegyndt, inden protokollen trådte i kraft, således at gennemførelseforanstaltninger kunne finde anvendelse fra et tidspunkt, der lå så tæt som muligt på protokollens ikrafttræden.
- 83 Det følger heraf, at anbringendet i enhver henseende skal forkastes.

Anbringenderne om tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, omsorgsprincippet samt princippet om god forvaltningsskik

Parternes anbringender

- 84 Ifølge sagsøgerne har den manglende afholdelse af en udvælgelsesprøve umuliggjort en reel bedømmelse af, om de personer, der er blevet integreret i medfør af

beslutning 1999/307, herunder de ovennævnte fem tidligere ansatte i Schengensekretariatet, havde de kvalifikationer og den kompetence, som var nødvendige for at kunne bestride stillinger i Rådet. Sagsøgerne har i denne forbindelse anført, at disse tidligere ansatte ikke udøver funktioner, der er forbundet med Schengenreglerne, og som krævede en særlig erfaring. De har derfor i forhold til sagsøgerne i strid med vedtægtens bestemmelser fået en bedre og diskriminerende behandling som følge af, at der ikke blev afholdt en udvælgelsesprøve med henblik på den omtvistede integration, og som følge af, at sagsøgerne ikke har været omfattet af den omtvistede integrationsprocedure eller af en forskriftsmæssig procedure for besættelse af de pågældende stillinger.

35 I sagerne T-37/00 og T-38/00 er det gjort gældende, at udnævnelserne af de ovennævnte fem tidligere ansatte og afgørelserne om ikke at udnævne sagsøgerne til stillingerne af yderligere grunde, der udelukkende er baseret på de fællesskabsretlige bestemmelser om tjenestemænd, skal anses for ulovlige.

36 Sagsøgerne havde således en berettiget forventning om, at Rådet havde overholdt vedtægtsbestemmelserne. Navnlig var de berettiget til at forvente at kunne forfølge en karriere i Rådet og blive udnævnt i henhold til den relevante reserveliste, uden at der ville ske retsstridige indgreb i deres rettigheder. Rådet har således, ved at beslutte at udnævne de ovennævnte fem tidligere ansatte, tilsidesat princippet om beskyttelse af den berettigede forventning. Desuden påhviler der Rådet en omsorgspligt i forhold til alle sine ansatte. Dette betyder, at Rådet skal tage hensyn til tjenestens interesser og ikke må se bort fra de individuelle interesser hos Rådets tjenestemænd og hos de personer, der har bestået en udvælgelsesprøve, og som søger en stilling ved Fællesskaberne. Imidlertid har Rådet ved at udnævne de fem ovennævnte tidligere ansatte på ingen måde taget hensyn til sagsøgernes ansættelsesforhold.

37 Endelig har Rådet tillige tilsidesat princippet om god forvaltningsskik, idet dette princip ved afgørelser om udnævnelser kræver gennemsigtighed og oplysning, og

endda en forudgående høring af de ansvarlige for det team, som den nyudnævnte tjenestemand skal tilknyttes. Det er ikke sket i de pågældende sager. Ifølge sagsøgerne indebærer en sund forvaltning mere generelt, at den tjenestemand, der har de bedste kvalifikationer, udnævnes, jf. vedtægtens artikel 27. I modsat fald bliver tjenesterne ikke sammensat på bedste vis.

- 88 Efter Rådets opfattelse er ingen af de anførte principper blevet tilsidesat i den foreliggende sag.

Rettens bemærkninger

- 89 Da ingen af de øvrige anbringender, som sagsøgerne har fremført til støtte for, at beslutning 1999/307 blev tilsidesat, er blevet taget til følge, kan de ikke med rette gøre gældende, at integrationen af personer omfattet af denne beslutning, som indtraf som fravigelse af vedtægten, udgør en tilsidesættelse af de ovenfor anførte principper og vedtægtsbestemmelser. Intet er derfor til hinder for, at Rådet undtagelsesvist ligestiller de således integrerede personer med de ansatte, der er eller vil blive ansat på grundlag af vedtægten.
- 90 Det følger heraf, at Rådet i sag T-37/00 og T-38/00 ikke var forpligtet til at tage hensyn til sagsøgernes individuelle forhold, inden det integrerede de ovennævnte fem tidligere ansatte i Schengen-sekretariatet. Sagsøgerne kunne heller ikke have haft en berettiget forventning om, at Rådet ville afholde sig fra at gennemføre den omtvistede integration for at begunstige sagsøgernes karriereforløb.

- 91 Med hensyn til den af sagsøgerne anførte omstændighed, at visse af de pågældende ansatte varetager generelle opgaver og ikke specifikke opgaver, der er forbundet med Schengen-reglerne, er det allerede fastslået (jf. præmis 66 ovenfor), at der intet er til hinder for, at Rådet efter integration af disse ansatte tildeler den ene eller anden af disse generelle opgaver.
- 92 Sluttelig skal det hvad angår den påståede tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling blot bemærkes, at dette princip er til hinder for, at sammenlignelige situationer behandles forskelligt, og at forskellige situationer behandles ens, såfremt denne forskelsbehandling ikke er objektivt begrundet (Rettens dom af 5.6.1996, sag T-162/94, NMB France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 427, præmis 116, og den deri anførte retspraksis). I den foreliggende sag er de tidligere ansatte i Schengen-sekretariatet blevet ansat på grundlag af en selvstændig ansættelsesordning, hvorfor sagsøgerne ikke med føje kan anmode om, at vedtægtens bestemmelser om tjenestemænds ansættelse og kvalifikationer skal finde anvendelse på disse ansatte.
- 93 Derfor skal anbringenderne om tilsidesættelse af princippet om forbud mod forskelsbehandling, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, omsorgsprincippet samt princippet om god forvaltningsskik ligeledes forkastes.
- 94 Da alle de anbringender, der er fremført til støtte for annullationspåstanden, er blevet forkastet, kan ingen af disse påstande tages til følge.
- 95 Det samme gælder erstatningspåstandene i sag T-37/00 og T-38/00, der, idet de ikke er underbygget af konkrete anbringender eller søgsmålsgrunde, blot er fremført i tilknytning til påstanden om annullation.

- 96 Det følger af ovenstående, at Rådet skal frifindes i det hele, uden at det er nødvendigt at tage stilling til formaliteten.

Sagsomkostningerne

- 97 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 98 Ifølge artikel 88 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte. Denne regel finder ligeledes anvendelse på søgsmål, der er anlagt af personer, der ønsker at opnå ansættelse ved Fællesskaberne (jf. i denne retning Rettens kendelse af 16.5.1994, sag T-37/93, Stagakis mod Parlamentet, Sml. Pers. I-A, s. 137, og II, s. 451, præmis 24).
- 99 Ifølge artikel 87, stk. 4, tredje afsnit, kan Retten træffe afgørelse om, at andre intervenienter end medlemsstaterne, stater, som er parter i EØS-aftalen, institutionerne samt EFTA-Tilsynsmyndigheden bærer deres egne omkostninger.
- 100 Under disse omstændigheder bestemmes det i sag T-164/99, der er anlagt med hjemmel i artikel 230 EF, at sagsøgeren betaler alle omkostninger, undtagen intervenientens omkostninger, som bæres af denne selv. I sagerne T-37/00 og T-38/00, der er anlagt med hjemmel i artikel 236 EF, bærer hver part sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Anden Afdeling)

- 1) Rådet for Den Europæiske Union frifindes.
- 2) I sag T-164/99 bærer sagsøgeren sine egne omkostninger og betaler Rådets omkostninger. Intervenienten bærer sine egne omkostninger.
- 3) I sagerne T-37/00 og T-38/00 bærer hver part sine egne omkostninger.

Meij

Potocki

Pirrung

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 27. juni 2001.

H. Jung

Justitssekretær

A.W.H. Meij

Afdelingsformand